

Arrest

nr. 243 855 an 10 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger en bent u geboren en getogen in de hoofdstad Teheran. U bent getrouwd met E. S. (...) die nog steeds in Teheran verblijft. Jullie hebben geen kinderen.

In het jaar 1388 (Perzische kalender, stemt overeen met maart 2009/maart 2010 volgens onze kalender) nam u één keer deel aan een betoging. U werd geslagen met een matrak en uw auto raakte beschadigd. Er waren geen verdere gevolgen voor u en u nam daarna nooit meer deel aan een manifestatie. U studeerde gedurende enkele jaren aan de universiteit. U maakte uw studies niet af en

begon te werken. Tijdens uw studies kwam u in contact met studenten die het islamitisch geloof afvallig waren. U dacht hierover na, begon de koran te lezen en uiteindelijk beseftte u dat de islam niet de juiste religie is. U gelooft niet meer in de islam maar u bent van mening dat er wel een God bestaat. U wilde andere jongeren tot ditzelfde inzicht laten komen. Samen met twee gelijkgezinde vrienden, B. (...) en M. (...), organiseerde u samenkomsten in het park waar jullie spraken over religie. Jullie startten hiermee ongeveer drie jaar voor uw vertrek. Gemiddeld namen er zo'n 15 tot 25 personen deel aan de meetings, allen kennissen van M. (...). Jullie maakten ook pamfletten en verspreidden die tijdens de bijeenkomsten onder de leden van de groep. Op een ochtend werd u gebeld door B. (...) die u iets wilde vertellen, maar niet via de telefoon. Jullie ontmoetten elkaar diezelfde namiddag en B. (...) vertelde u dat M. (...) enkele dagen daarvoor, met name op 12 farvardin 1397 (1 april 2018) gearresteerd was. Ze hadden die dag een afspraak en toen M. (...) niet kwam opdagen was B. (...) naar zijn woning gegaan. Voor zijn huis zag hij echter een wagen met een nummerplaat van de Ettela'at (geheime dienst) en agenten die binnen en buiten gingen met documenten. U besliste meteen om Teheran te verlaten en B. (...) vertelde u dat hij misschien hetzelfde ging doen. Diezelfde nacht sprak u met uw echtgenote en de volgende dag vertelde u alles aan uw werkgever die u meteen toestond om verlof te nemen. Die avond verliet u Teheran samen met uw echtgenote en met medeweten van uw vader. U ging naar het buitenverblijf van uw vader in het Noorden van het land. Uw vader en vrouw raadden u aan om Iran te verlaten, hetgeen u ook deed. Op 3 juni 2018 reisde u legaal per vliegtuig, met uw eigen paspoort en een Schengen visum, vanuit de Imam Khomeini luchthaven in Teheran naar België. Hier aangekomen reisde u verder naar Nederland waar u een drietal dagen verbleef bij een vriend van uw vader alvorens naar België terug te keren. Op 11 juni 2018 deed u in België een verzoek om internationale bescherming. Toen u in Nederland was, op 16 khordad 1397 (6 juni 2018), vernam u van uw vader en van de zus van B. (...) dat hij B. (...) was gearresteerd in de stad Tabriz. Uw vader en uw echtgenote werden ook twee keer meegenomen voor ondervraging, maar ze werden niet vastgehouden. De autoriteiten hadden aan uw vader gezegd dat u een ongelovige was en propaganda maakte tegen de religie. Ze beschuldigden u ook van de verkoop van drugs. Op 4 aban 1397 (26 oktober 2018) werd u gebeld door de zus van B. (...) die u vertelde dat M. (...) was overleden en dat hij al begraven was. In geval van terugkeer naar Iran vreest u vervolging door uw autoriteiten. Bijkomend haalde u aan dat u lijdt aan diabetes waarvoor u behandeld wordt met een insulinepomp. Ten gevolge van uw diabetes zou u kampen met geheugenproblemen.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten voor: uw paspoort afgeleverd op 17 januari 2017 met Schengen visum dd. 29 mei 2018, uw shenasnameh, uw nationale kaart, een militaire kaart waaruit blijkt dat u vrijgesteld was wegens medische redenen, een vliegticket en treintickets alsook een aantal handgeschreven teksten over religie. Na het persoonlijk onderhoud legde u nog een inventaris voor van literatuur over religie welke u hebt opgeslagen op uw smartphone en een tekst over de islam.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde dat u problemen hebt met uw korte termijngeheugen doordat u lijdt aan diabetes waarvoor u behandeld wordt met een insulinepomp (CGVS, p. 4). U legde echter geen medisch attest voor waaruit zou kunnen blijken dat u daadwerkelijk kampt met geheugenproblemen ten gevolge van uw diabetes.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

Vooreerst slaagde u er niet in om op overtuigende wijze uiteen te zetten waarom u het risico nam om in een land als Iran, een Islamitische republiek, propaganda te voeren tegen de Islam. U stelde dat u wilde dat mensen voor zichzelf kozen en vergeleek het met de keuze voor een bepaald merk. Toen de vraag werd herhaald gaf u aan dat het is zoals de aankoop van een nieuwe wagen wanneer de oude wagen niet meer werkt voor u en u voegde toe dat u vrij wilde zijn (CGVS, p. 8 en 9).

Vervolgens is het bevreemdend dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en voor de pauze tijdens het onderhoud op het CGVS geen enkele melding maakte van het feit dat u ook meetings hield

waar nog andere personen aanwezig waren. Gevraagd waarom u hier ook op de DVZ geen melding van maakte moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 9).

Gevraagd welke voorzorgsmaatregelen jullie namen tijdens de meetings waar jullie pamfletten uitdeelden antwoordde u dat jullie steeds deden alsof jullie aan het picknicken waren. U gaf voorts aan dat het wel gebeurde dat de politie jullie kwam controleren. Het is dan ook bevreemdend dat jullie pamfletten nooit gevonden werden terwijl de politie volgens u de inhoud van jullie flessen en zelfs van jullie sigaretten controleerde (CGVS, p. 9 en 10). U stelde voorts dat jullie de pamfletten uitdeelden aan mensen van de groep die toegelaten werden op introductie van iemand anders (CGVS, p. 9). Buiten wat voornamen wist u echter helemaal niets te vertellen over de personen die deelnamen aan jullie bijeenkomsten (CGVS, p. 10). Dat u als leider van een illegale groepering een honderdtal meetings zou hebben georganiseerd en niets weet (te vertellen) over de deelnemers is totaal ongeloofwaardig. U gaf aan dat u zich geen vragen stelde omdat M. (...) de deelnemers kende en omdat B. (...) en M. (...) elkaar goed kenden en u goed bevriend was met B. (...), evenmin een aannemelijke uitleg (CGVS, p. 10). Hoewel u gedurende drie jaar hebt samengewerkt met M. (...) kon u ook over hem slechts zeer weinig informatie geven. U wist te zeggen dat hij werkte als accountant, dat zijn vader H. (...) heet en zijn jongere broer A. R. (...). U verklaarde voorts dat zijn vader ziek was en gewond raakte in de Iran/Irak oorlog. U wist echter niet of zijn vader nog leefde en gevraagd naar zijn adres kon u enkel zeggen dat hij in de wijk Piroozi woonde. Voor de rest kon u niet meer informatie geven over M. (...) en zijn familie (CGVS, p. 10 en 11).

Over het lot van M. (...) en B. (...) legde u eveneens vage en inconsistente verklaringen af. U zou van de zus van B. (...) hebben vernomen dat M. (...) was overleden en begraven door de autoriteiten. Meer wist u niet over de omstandigheden van zijn dood. U kon niet zeggen of hij geëxecuteerd werd of dat hij overleden was aan gezondheidsproblemen of door foltering (CGVS, p. 12). Over B. (...) verklaarde u op de DVZ dat u dacht dat hij was opgepakt (DVZ Vragenlijst, vraag 5) terwijl u tijdens het onderhoud op het CGVS verklaarde dat u op 16 khordad 1397 (6 juni 2018) van uw familie had vernomen dat B. (...) zeker was opgepakt in Tabriz (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met deze inconsistentie antwoordde u dat u misschien een fout had gemaakt of het destijds niet kon uitleggen (CGVS, p. 123 en 13). Bovendien kon u geen informatie geven over het verdere lot van B. (...) (CGVS, p. 13).

U stelde dat uw vader en uw echtgenote twee keer door de autoriteiten werden meegenomen voor ondervraging op 16 khordad 1397 (6 juni 2018) en 26 aban 1397 (17 november 2018) en dat hen gemeld werd dat ze beschikbaar moesten blijven. Of de autoriteiten u daarna nog zijn komen zoeken wist u echter niet te zeggen. U antwoordde zeer ontwijkend dat u niet wist of ze het in de nabije toekomst zullen doen (CGVS, p. 13). Voorts wist u niet of er in Iran een arrestatiebevel tegen u is uitgevaardigd en of u eventueel reeds bij verstek bent veroordeeld wist u evenmin (CGVS, p. 14).

Bovendien hebt u Iran legaal verlaten met uw eigen paspoort en een Schengen visum vanop de Imam Khomeini luchthaven en dit terwijl u beweert dat de autoriteiten naar u op zoek zijn. Gevraagd waarom u dergelijk risico nam om legaal te vertrekken in plaats van de grens illegaal over te steken wist u enkel te zeggen dat u zeker was dat u gedood zou worden indien u Iran op een andere manier had verlaten en u verwees hierbij naar het lot van B. (...) (CGVS, p. 14). Deze uitleg weet echter allerminst te overtuigen, hetgeen de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven nog verder ondermijnt. Ook hebt u na uw binnenkomst in België niet meteen om internationale bescherming verzocht. Zo reisde u eerst naar Nederland om er gedurende enkele dagen een vriend te bezoeken alvorens u terug naar België kwam om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (DVZ Verklaring p.13, vraag 31 en blauwe map stuk 5). Bovenstaande handelswijze zet uw geloofwaardigheid nog verder op de helling.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht uw bewering dat u in Iran propaganda verspreidde tegen de islam en daarvoor vervolgd zal worden door uw autoriteiten.

Wat betreft uw gewijzigde geloofsovertuiging, u zou wel nog in God geloven maar niet meer in de Islam, dient voorafgaand opgemerkt dat het bevreemdend is dat u op de DVZ verklaarde een niet praktiserend sjiitisch moslim te zijn. Op de vraag of u op zoek was naar een ander geloof antwoordde u dat u daar geen antwoord op kon geven (Verklaring DVZ, vraag 9). Maar, hoe dan ook dient opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat religie in het dagelijkse leven van vele Iraniërs niet meer zo'n grote rol speelt en veel Iraniërs bijvoorbeeld niet meer deelnemen aan het vrijdaggebed. Tevens blijkt dat Iran een heel gevarieerde samenleving is met zowel een grote groep conservatieven als seculieren. Hoewel in de strafwet verschillende bepalingen zijn terug te vinden die atheïsme strafbaar kunnen stellen zijn er in de praktijk echter geen zaken bekend waarin iemand enkel en alleen wordt beschuldigd atheïst te zijn.

Bijkomend dient toegevoegd dat uw deelname aan een manifestatie in Iran waarbij u enkele klappen kreeg met een matrak dateert van tien jaar geleden en niet de aanleiding vormde van uw vertrek. Bovendien kende u hierdoor nooit nog enige problemen (CGVS, p. 5).

Tot slot blijkt dat u publiekelijk atheïstische posts en berichten van de sjah en familie Pahlavi hebt gedeeld op uw facebookpagina. Uit de beschikbare informatie blijkt dat personen die emigreren omwille van problemen (omwille van hun profiel of activiteiten) in Iran en in het buitenland verblijven, (soms) worden gemonitord door de Iraanse autoriteiten. Verschillende geraadpleegde bronnen geven aan dat bijvoorbeeld oppositieactiviteiten van Iraniërs in het buitenland op sociale media door het Iraanse regime worden opgevolgd. Cedoca had op 9 oktober 2019 telefonisch contact met Amir Rashidi, researcher bij het Center for Human Rights in Iran. Hij wijst op het feit dat het mogelijk is dat de Iraanse autoriteiten de online-activiteiten van activisten in exile monitoren. Hij stelt evenwel dat dit waarschijnlijk enkel gebeurt bij activisten met een hoger profiel of met deze die connecties hebben met de politieke oppositie in Iran zelf. U was in Iran echter nooit lid of sympathisant van een politieke partij of beweging. Buiten een eenmalige deelname aan een betoging tien jaar geleden hebt u in Iran nooit deelgenomen aan oppositieactiviteiten (CGVS, p. 5). Bovendien haalde u zelf geen enkele vrees aan naar aanleiding van uw facebookprofiel. Uit bovenvermelde informatie blijkt trouwens dat volgens internationale waarnemers Iran weinig aandacht besteedt aan afgewezen asielzoekers die terugkeren naar Iran.

De door u aangehaalde medische problematiek (u hebt diabetes) werd hierboven reeds besproken (CGVS, p. 4). Bovendien houden medische problemen geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, kan u de status van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut toegekend worden. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw nationaliteit en identiteit (zoals bevestigd door uw paspoort, shenasnameh, nationale kaart en militaire dienstkaart) staan immers niet ter discussie. Over uw reisroute, die u staaft met vliegtuig- en treintickets kan hetzelfde gezegd worden. Dat u teksten schrijft en boeken leest over religie wordt evenmin betwist. Gelet op bovenstaande volstaat dit echter niet om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat zij er niet in slaagde om op overtuigende wijze uiteen te zetten waarom zij het risico nam om in een land als Iran, een islamitische republiek, propaganda te voeren tegen de islam, stelt verzoekende partij dat de door haar aangehaalde beweegredenen wel degelijk volstaan en dat verwerende partij nalaat te motiveren waarom haar verklaringen dienaangaande niet overtuigend zouden zijn.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat van iemand die een dermate groot risico neemt door in een land als Iran, een islamitische republiek, propaganda te voeren tegen de Islam, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij persoonlijke en doorleefde verklaringen kan afleggen over de reden waarom hij in dergelijke context toch het risico neemt propaganda tegen de islam te voeren, wat *in casu* niet het geval is. Zoals ook wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, geeft verzoekende partij hierover slechts aan dat zij wilde dat mensen voor zichzelf kozen, waarbij zij het vergeleek met de keuze voor een bepaald merk en de aankoop van een nieuwe wagen wanneer de oude wagen niet meer werkt, om er vervolgens nog aan toe te voegen dat zij vrij wilde zijn (administratief dossier, stuk 6, notities CGVS, p. 8-9). Dergelijke algemene en vage uitspraken kunnen allerm minst overtuigen en ondergraven de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.4.1. Waar verwerende partij het bevreemdend acht dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken en voor de pauze tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal geen enkele melding maakte van het feit dat zij ook meetings hield waar nog andere personen aanwezig waren, meent verzoekende partij dat *“het CGVS spijkt op laag water (zoekt)”* wanneer zij stelt dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag heeft gemaakt van deze meetings nu zij deze wel degelijk heeft aangehaald zonder echter uitdrukkelijk het woord ‘meeting’ te gebruiken. Verzoekende partij citeert desbetreffend het volgende uit het verslag van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken: *“Sinds 1388-2009 probeerde ik samen met mijn vriend B. B. (...) andere vrienden en kennissen te overtuigen om hun geloof in de Islam op te geven... Ons doel was andere mensen te overtuigen... Ze hadden pamfletten gevonden in zijn auto...”*.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts zeer algemeen stelde dat zij samen met haar vrienden andere vrienden en kennissen probeerden te overtuigen om hun geloof in de islam op te geven (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf zij voor de pauze slechts aan dat ze een groep van drie vrienden waren die propaganda tegen de islam maakten (notities CGVS, p. 6). Pas na de pauze maakt zij voor het eerst gewag van het feit dat zij telkens afspraken met

een groep van 15 à 25 mensen die meetings hielden, waarbij de leden dienden te worden toegelaten (notities CGVS, p. 9). Dat zij op regelmatige basis – zij spreekt van meer dan honderd meetings op een periode van drie jaar (notities CGVS, p. 9) – meetings hielden met een groep van maar liefst 15 à 25 mensen, blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, geenszins uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de pauze. Dat dergelijk belangrijk element in haar asielrelaas niet eerder ter sprake kwam, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.5.1. Omtrent de motivering van verwerende partij dat het bevreemdend is dat de pamfletten nooit gevonden werden door de politie, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij de feiten verkeerd voorstelt en dat uit haar verklaringen blijkt dat zij de pamfletten verspreidde in pdf-formaat via bluetooth en dat het eerder de uitzondering was dat de pamfletten werden afgedrukt.

2.2.5.2. De Raad wijst er evenwel op dat uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat zij de pamfletten ook afdrukten en verdeelden onder de mensen van de groep. Dat dit de uitzondering was, werd nergens door verzoekende partij aangegeven, terwijl haar nochtans herhaaldelijk gevraagd werd of de pamfletten ook afgedrukt werden. Het persoonlijk onderhoud verliep desbetreffend immers als volgt:

“Dus je maakte pdf-files, printte die je ook uit als een pamflet?”

We moesten een pdf maken en dan kon ik het sturen via bluetooth naar iemand anders zodat iemand het kon lezen. En als we typten konden we het printen en gebruiken als pdf

Maar printte je het af om het te verdelen aan mensen

Nee, niet onder mensen, niet alle mensen. We waren een groep en iedereen die een probleem had nam deel aan onze groep via een persoon die hem introduceerde, anders accepteerden we hem niet.

Dus je distribueerde pamfletten binnen de groep

Ja aan mensen die meer moesten weten over onze religie, algemeen. En het was een fout dat we het gaven op papier, het was de grootste fout.” (notities CGVS, p. 9).

Dat de pamfletten slechts uitzonderlijk werden afgedrukt betreft dan ook een allerm minst overtuigende *post-factum* verklaring die niet van aard is de motivering in de bestreden beslissing dat het bevreemdend is dat de pamfletten nooit gevonden werden door de politie in een ander daglicht te stellen.

2.2.6.1. Waar verwerende partij het totaal ongeloofwaardig acht dat zij als leider van een illegale groepering een honderdtal meetings zou hebben georganiseerd en niets weet te vertellen over de deelnemers, bemerkt verzoekende partij dat om redenen van discretie en veiligheid pseudoniemen werden gebruikt en de familienaam niet werd meegedeeld. Voorts was het M. die zich bezig hield met het rekruteren van nieuwe leden en hield verzoekende partij zich in hoofdzaak bezig met het voorbereiden van gespreksonderwerpen en het leiden van de bijeenkomsten.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in dit verband tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat het voor haar volstond dat haar goede vriend B. een goede band had met M. en hem vertrouwde, en dat zij dan ook geen vragen stelde over de nieuwe mensen die M. introduceerde in de groep (notities CGVS, p. 10). Echter, gelet op het grote risico dat zij namen door propaganda tegen de islam te verspreiden, is het totaal niet aannemelijk dat verzoekende partij iedereen zonder meer zou vertrouwen zonder dat zij iets van hen afwist, louter omdat zij toegelaten werden door M., temeer nu, zo wordt tevens vastgesteld in de bestreden beslissing, verzoekende partij ook over M. slechts zeer weinig informatie kan geven (notities CGVS, p. 10-11). Deze ongeloofwaardige gang van zaken ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.7.1. Betreffende de motivering dat het feit dat zij Iran legaal verlaten heeft met haar eigen paspoort en een Schengenvizum vanop de Imam Khomeini luchthaven, en dit terwijl zij beweert dat de autoriteiten naar haar op zoek zijn, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees, wijst verzoekende partij erop dat haar vlucht uit Iran enkel mogelijk was dankzij de hulp van de smokkelaar en tegen betaling van smeergeld. Verzoekende partij meent dat haar verklaringen over de omstandigheden van haar vlucht en de manier waarop zij heeft gereisd, onder de radar van de autoriteiten, wel degelijk aannemelijk zijn.

2.2.7.2. De Raad duidt er evenwel op dat het feit dat verzoekende partij hulp zou hebben gekregen van een smokkelaar en smeergeld zou hebben betaald – hetgeen zij overigens eerder nergens heeft aangehaald – echter niet wegneemt dat zij niettemin Iran legaal heeft verlaten met haar eigen paspoort en een Schengenvizum vanop de Imam Khomeini luchthaven. Ook indien zij de hulp zou hebben gekregen van een smokkelaar een smeergeld zou hebben betaald, zou het nog steeds een groot risico

zijn om legaal het land te verlaten via de luchthaven waar zij makkelijk onderschept kon worden door de Iraanse autoriteiten. Haar legale vertrek uit Iran met haar eigen paspoort en een Schengenvizum vanop de Imam Khomeini luchthaven ondergraaft dan ook op fundamentele wijze de door haar voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij de vaagheden en inconsistenties in haar verklaringen nog tracht te verklaren door opnieuw te verwijzen naar haar geheugen- en concentratieproblemen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partij tot op heden geen enkel medisch attest voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat zij daadwerkelijk kampt met geheugen- en/of concentratieproblemen ten gevolge van haar diabetes (zie desbetreffend eveneens punt 2.2.15.).

2.2.9. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een oproepingsbrief en een arrestatiebevel dat zij via haar vader heeft verkregen voegt (bijlagen 2-6), merkt de Raad op dat deze stukken slechts fotokopieën betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.10. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat *“het CGVS ten onrechte naar algemene informatie (verwijst) om te besluiten dat er geen risico voor Iraanse vluchtelingen zou bestaan om te worden vervolgd in Iran bij een eventuele terugkeer voor het loutere feit dat zij in het buitenland een asielprocedure hebben opgestart”* en dat *“(d)eze benadering van het CGVS veel te algemeen en theoretisch (is) en (...) geen, minstens onvoldoende rekening (houdt) met de realiteit ter plaatse en met het feit dat er wel degelijk voorvallen bestaan die afwijken van de theorie”*, wijst de Raad er evenwel op dat, zoals ook opgemerkt door verwerende partij, uit de *“COI Focus”* betreffende *“Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten”* van 30 maart 2020 (administratief dossier, stuk 15, map landeninformatie, deel 2) blijkt dat personen die emigreren omwille van problemen (omwille van hun profiel of activiteiten) in Iran en in het buitenland verblijven, (soms) worden gemonitord door de Iraanse autoriteiten. Volgens Amir Rashidi, researcher bij het Center for Human Rights in Rian, is het mogelijk dat de Iraanse autoriteiten de online-activisten van activisten *in exile* monitoren, doch stelt hij dat dit waarschijnlijk enkel gebeurt bij activisten met een hoger profiel of met deze die connecties hebben met de politieke oppositie in Iran zelf. In de bestreden beslissing wordt dan ook de pertinente bemerking gemaakt dat verzoekende partij zelf in Iran nooit lid of sympathisant was van een politieke partij of beweging en buiten een eenmalige deelname aan een betoging tien jaar geleden in Iran nooit heeft deelgenomen aan oppositieactiviteiten. Voorts blijkt uit voormelde COI-Focus nog dat volgens internationale waarnemers Iran weinig aandacht besteedt aan afgewezen asielzoekers die terugkeren naar Iran. Gelet op voormelde informatie, die verzoekende partij op geen enkele wijze weerlegt aan de hand van andersluidende informatie, volstaan het louter gegeven dat verzoekende partij publiekelijk atheïstische posts en berichten van de sjah en familie Pahlavi heeft gedeeld op haar Facebookpagina en dat zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het buitenland dan ook niet om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekende partij aan te tonen. Wat betreft de posts op haar Facebookprofiel, bemerkt de Raad overigens nog dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf desbetreffend geen enkele vrees aanhaalde.

2.2.11. Wat betreft nog het betoog van verzoekende partij dat zij *“bij een terugkeer naar Iran, vroeg of laat in botsing zal komen met de bestaande sociale normen en (religieuze) waarden”* en dat *“(d)e gedachte om zijn huidige levenswijze die hij sinds twee jaren in België onderhoudt, radicaal te moeten veranderen in een samenleving die verzoeker niet meer als de zijne aanziet, met name op vlak van vrijheid van religie, (...) voor verzoeker ondraaglijk (is)”*, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geenszins *in concreto* aantoont dat zij dermate verwesterd zou zijn dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Iran vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat zij omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. De Raad wijst er hierbij nog op dat wat betreft haar gewijzigde geloofsovertuiging – zij zou wel nog in God geloven maar niet meer in de Islam – in de bestreden beslissing opgemerkt wordt dat uit de beschikbare informatie (zie administratief dossier, stuk 15, map landeninformatie, deel 3) blijkt dat religie in het dagelijkse leven van vele Iraniërs niet meer zo'n grote rol speelt en veel Iraniërs bijvoorbeeld niet meer deelnemen aan het vrijdaggebed, dat Iran een heel gevarieerde samenleving is met zowel een grote groep conservatieven als seculieren en dat hoewel in de strafwet verschillende bepalingen zijn terug te vinden die atheïsme strafbaar kunnen stellen er in de praktijk echter geen zaken bekend zijn waarin iemand enkel en alleen wordt beschuldigd atheïst te zijn.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Per aanvullende nota d.d. 27 oktober 2020 legt verzoekende partij nog verschillende stukken neer. Gelet op wat volgt, is de Raad evenwel van oordeel dat deze stukken geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Wat betreft de bijgebrachte Iraanse stukken ter staving van haar asielrelaas, met name de *“Schriftelijke volmacht dd. 31/05/2018 gegeven door verzoeker aan zijn vader om in zijn plaats alle nodige administratieve – en rechtshandelingen te kunnen stellen”* met vertaling (bijlagen 1 en 2), het *“(Afschrift van een) Kennisgeving dd. 18/09/2019 uitgaande van de Iraanse Onderzoeksinstanties (2^e Kamer van het achtste district van Teheran) t.a.v. verzoeker om zich aan te melden binnen de vijf dagen in het kader van een lopend onderzoek”* met vertaling (bijlagen 3 en 4) en het *“(Afschrift van een) Aanhoudingsbevel dd. 26/10/2019 uitgaande van de Iraanse Onderzoeksinstanties (2^e Kamer van het achtste district van Teheran) lastens verzoeker wegens het niet naleven van de oproepingsbrief dd. 18/09/2019”* met vertaling (bijlagen 5 en 6), dient te worden vastgesteld dat deze stukken slechts fotokopieën betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Inzake de bijgebrachte medische stukken die moeten aantonen die zij kampt met geheugenproblemen ten gevolge van haar diabetes, met name een *“(Afschrift van een) Iraans medisch verslag dd. 02/06/2020 op naam van verzoeker”* met vertaling (bijlagen 7 en 8) en een Belgisch medisch attest d.d. 18/06/2020 van dokter S. (bijlage 9), stelt de Raad vooreerst vast dat het Iraanse attest eveneens slechts een fotokopie betreft waaraan dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kan worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Wat betreft het Belgisch medisch attest, merkt de Raad op dat nergens uit het attest blijkt dat door de arts in kwestie een objectief onderzoek werd gevoerd omtrent de door verzoekende partij aangehaalde geheugenproblemen. In het attest wordt slechts verwezen naar de in Iran gestelde diagnose van problematiek met het kortetermijngeheugen en gesteld dat er *“mogelijk”* een causaal verband is met de hypoglycemies van verzoekende partij, doch benadrukt de Raad hierbij dat verzoekende partij van deze in Iran gestelde diagnose geen afdoende bewijs bijbrengt waardoor hiermee geen rekening kan worden gehouden. Het bijgebrachte Belgisch medisch attest toont derhalve evenmin aan dat verzoekende partij daadwerkelijk kampt met geheugenproblemen ten gevolge van haar diabetes.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de

bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 10 januari 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.18. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.19. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT